

Kohtuasi C-568/19

Eelotsusetaotluse kokkuvõte vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 98 lõikele 1

Saabumise kuupäev:

25. juuli 2019

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hispaania)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

11. juuli 2019

Apellant:

MO

Vastustaja apellatsioonimenetluses:

Subdelegación del Gobierno en Toledo

Põhikohtuasja ese

Kolmanda riigi kodaniku Hispaania territooriumilt väljasaatmine.

Eelotsusetaotluse ese ja õiguslik alus

Määrata kindlaks, kas Euroopa Kohtu praktikaga direktiivide vahetu õigusmõju kohta on kooskõlas Euroopa Kohtu 23. aprilli 2015. aasta kohtuotsuse (C-38/14, Zaizoune) tõlgendamine nii, et Hispaania ametiasutused ja kohtud võivad vahetult kohaldada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2008. aasta direktiivi 2008/115/EÜ, ühiste nõuete ja korra kohta liikmesriikides ebaseaduslikult viibivate kolmandate riikide kodanike tagasisaatmisel kolmanda riigi kodaniku kahjuks.

Teha kindlaks, kas Hispaania õigusaktide mittevastavust nimetatud direktiivile ei tule lahendada seda direktiivi kodaniku kahjuks vahetult kohaldades, vaid õigusreformiga või ELi õiguses ette nähtud vahenditega, et kohustada riiki nõuetekohaselt direktiive üle võtma.

Õiguslik alus on ELTL artikkel 267.

Eelotsuse küsimus

Kas Euroopa Liidu Kohtu praktikaga direktiivide vahetu õigusmõju piiride kohta on kooskõlas nimetatud kohtu 23. aprilli 2015. aasta kohtuotsuse (kohtuasi C-38/14, Zaizoune) tõlgendamine nii, et Hispaania ametiasutused ja kohtud võivad kohaldada direktiivi 2008/115/EÜ vahetult, kolmanda riigi kodaniku kahjuks, jättes riigisisesed, karistusi käsitlevad soodsamad õigusnormid arvesse võtmata ja kohaldamata, raskendades seeläbi selle isiku karistumäära ja võimalik, et eirates põhimõtet, et karistused rajanevad seadusel; ja kas Hispaania õigusnormide direktiivile mittevastavus ei tule lahendada mitte sel teel, vaid õigusreformiga või liidu õiguses selleks ette nähtud vahendite abil, et kohustada riiki direktiive nõuetekohaselt üle võtma?

Viidatud liidu õigusnormid

- a. Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2008. aasta direktiiv 2008/115/EÜ ühiste nõuete ja korra kohta liikmesriikides ebaseaduslikult viibivate kolmandate riikide kodanike tagasisaatmisel. Artikli 6 lõige 1, artikli 8 lõige 1 koostoimes artikli 4 lõigetega 2 ja 3.
- b. 23. aprilli 2015. aasta kohtuotsus (C-38/14, Zaizoune). Punkt 41 ja resolutsioon.
- c. 5. aprilli 1979. aasta kohtuotsus (148/78, Ratti).
- d. 26. veebruari 1986. aasta kohtuotsus (152/84, Marshall).
- e. 8. oktoobri 1987. aasta kohtuotsus (80/86, Kolpinghuis Nijmegen BV).
- f. 14. juuli 1994. aasta kohtuotsus (C-91/92, Faccini).
- g. 26. septembri 1996. aasta kohtuotsus (C-168/95, Luciano Arcaro).
- h. 11. juuni 1987. aasta kohtuotsus (14/86, Pretore di Saló).
- i. 8. novembri 2016. aasta kohtuotsus (C-554/2014, Atanas Ognyanov).
- j. 5. detsembri 2017. aasta kohtuotsus (C-42/17, M.A.S ja M.B).
- k. 9. detsembri 2003. aasta kohtuotsus (C-129/00, komisjon vs. Itaalia Vabariik).

Viidatud liikmeriigi õigusnormid

- a.** 11. jaanuari 2000. aasta konstitutsiooniline seadus 4/2000 välismaalaste õiguste ja vabaduste kohta Hispaanias ning nende ühiskonda lõimumise kohta (Ley Orgánica 4/2000 sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social).
- i.** Artikli 53 lõike 1 punkt a: „Rasked rikkumised on: a) asjaolu, et isik viibib Hispaania territooriumil ebaseaduslikult, kuna tema elamisluba ei ole pikendatud või talle ei ole väljastatud elamisluba või kui nende kehtivusaeg on lõppenud üle kolme kuu tagasi, ilma et huvitatud isik oleks taotlenud nende uuendamist õigusaktides ette nähtud tähtaja jooksul“.
 - ii.** Artikli 55 lõike 1 punkt b: „Eelmistes artiklites kirjeldatud rikkumised on karistatavad järgmiselt: (...) b) Rasked rikkumised trahviga summas 501–10 000 eurot“.
 - iii.** Artikli 57 lõige 1: „Kui rikkujaks on välismaalane ning toime on pandud rikkumine, mis on kvalifitseeritav „väga raskeks“ või „raskeks“ rikkumiseks käesoleva konstitutsioonilise seaduse artikli 53 lõike 1 punktide a, b, c, d ja f tähenduses, võib proportsionaalsuse põhimõtet järgides asendada rahatrahvi isiku väljasaatmisega Hispaania territooriumilt vastava haldusmenetluse tulemusel tehtud põhjendatud otsusega, milles hinnatakse rikkumise koosseisu tunnuseid“.
 - iv.** Artikli 57 lõige 3: „Mingil juhul ei tohi kohaldada koos riigist väljasaatmist ja rahatrahvi“.
 - v.** „Artikli 63a lõige 2: „Otsuses isiku väljasaatmise kohta tavamenetluse korras märgitakse otsuse vabatahtlikult täitmise tähtaeg isikule riigist lahkumiseks. Tähtaja kestus on seitse kuni kolmkümmend päeva ja seda arvestatakse alates nimetatud otsuse kättetoimetamisest. Väljasaatmiskorralduse vabatahtliku täitmise tähtaega võib pikendada mõistliku aja võrra, arvestades iga konkreetse juhtumi asjaolusid, mis võivad olla riigis viibimise kestus, koolis käivate laste ülalpidamine või muude pere- ja sotsiaalsete sidemete olemasolu“.
 - vi.** Artikli 63 lõige 7 (eelistatud menetluse kohta): „Käesolevas artiklis ette nähtud juhtudel pööratakse väljasaatmiskorraldus täitmisele viivitamatult“.
- b.** Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus) 30. mai 2019. aasta kohtuotsus nr 734 (ECLI: ES:TS:2019:1813) ja seal viidatud kohtuotsused, muu hulgas järgmised: 12. juuni 2018. aasta kohtuotsus (ECLI:ES:TS:2018:2523); 4. detsembri 2018. aasta kohtuotsus (ECLI:ES:TS:2018:4270); 19. detsembri 2018. aasta kohtuotsus

(ECLI:ES:TS:2018:4386) ja 19. detsembri 2018. aasta kohtuotsus (ECLI:ES:TS:2018:4387).

b. Põhikohtuasja faktiliste asjaolude ja menetluse kokkuvõte

- 1 Colombia kodaniku MO vastu algatati 14. jaanuaril 2017 11. jaanuari 2000. aasta konstitutsiooniline seaduse 4/2000 välismaalaste õiguste ja vabaduste kohta Hispaanias ning nende ühiskonda lõimumise kohta (edaspidi „konstitutsiooniline seadus 4/2000“) artikli 53 lõike 1 punkti a võimaliku rikkumise tõttu riigist väljasaatmises seisneva karistuse määramise menetlus. Menetlus toimus „prioriteetse“ menetlusena.
- 2 MO esitas kirjalikud seisukohad, milles ta väitis, et ta oli Hispaaniasse sisenenud 2009. aastal 17-aastasena ja et tal oli selleks olemas vastav viisa ja luba taasühineda perekonnaga, st oma emaga. Ta lisas need kaks dokumenti nimetatud kirjalikele seisukohtadele. MO esitas ka kehtiva passi, kuni 2013. aastani kehtinud elamisloa ja Talavera de la Reina haldusüksuse sissekirjutuse 2015. aasta registreerimisnumbri. Lisatud olid ka mõned dokumendid tema varasemate töökohtade kohta ning teatavad tema ühiskonnas juurdumist tõendavad dokumendid; samuti oli märgitud, et MO kohta pole karistusregistri kandeid ja et tal on alaline elukoht selles haldusüksuses. MO kinnitas, et ta oli püüdnud oma olukorda eeskirjadega vastavusse viia, kuid et see ei olnud võimalik, ja et konstitutsioonilise seaduse 4/2000 kohaselt oli tema ühiskonnas juurdumist ja ebasoodsate asjaolude puudumist arvestades õige määrata talle trahv, mitte väljasaatmises seisnev karistus.
- 3 Valitsuse esindaja Toledos tegi 3. veebruaril 2017 väljasaatmisotsuse. Selles viidati konstitutsioonilise seaduse 4/2000 artikli 53 lõike 1 punktile a ja Euroopa Kohtu 23. aprilli 2015. aasta kohtuotsusele (C-38/14, Zaizoune), mille kohaselt on nimetatud valitsuse esindaja arvates üldreegel väljasaatmine, ilma et võiks seega kohaldada trahvi.
- 4 MO esitas selle otsuse peale kaebuse halduskohtule, väites, et väljasaatmises seisnev karistus on ebaproportsionaalne, sest Hispaania õiguse järgi tuleb pelgalt ebaseadusliku riigis viibimise eest, kui isik on Hispaanias juurdunud, määrata ainult trahv.
- 5 Halduskohus jättis kaebuse rahuldamata. Kohus oli seisukohal, et MO argumendid ei ole käesoleva põhikohtuasja esemeks olevaid õigusnorme käsitleva Euroopa Kohtu 23. aprilli 2015. aasta kohtuotsuse (C-38/14, Zaizoune) seisukohast põhjendatud. Selle kohtuotsuse kohaselt tuleb „Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2008. aasta direktiivi 2008/115/EÜ ühiste nõuete ja korra kohta liikmesriikides ebaseaduslikult viibivate kolmandate riikide kodanike tagasisaatmisel, eelkõige selle direktiivi artikli 6 lõiget 1 ja artikli 8 lõiget 1 koostoimes artikli 4 lõigetega 2 ja 3 [...] tõlgendada nii, et nendega on vastuolus niisugused liikmesriigi õigusnormid, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mis sätestavad, et kolmanda riigi kodaniku ebaseadusliku viibimise eest liikmesriigi

territooriumil on karistuseks vastavalt asjaoludele kas rahatrahv või väljasaatmine, kusjuures need kaks meetet on vastastikku teineteist välistavad“.

- 6 MO esitas halduskohtu selle kohtuotsuse peale apellatsioonkaebuse eelotsusetaotluse esitanud kohtule Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Castilla-La Mancha autonoomse piirkonna kõrgeim kohus), kellel on kahtlusi seoses tagajärgedega, mis tulenevad nimetatud Euroopa Kohtu otsusest Hispaania haldus- ja õigusasutustele seoses direktiivide vahetu õigusemõjuga. Seepärast otsustas eelotsusetaotluse esitanud kohus menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule käesoleva eelotsusetaotluse.

Põhikohtuasja poolte peamised argumendid

- 7 MO väidab, et talle karistusena määratud väljasaatmine on ebaproportsionaalne, kuna ta on Hispaanias tugevalt juurdunud. Ta esitab üksikasju ja dokumente, mis tõendavad tema tööalaseid, majanduslikke, sotsiaalseid ja peresidemeid. MO väidab, et Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus) on hakanud lubama trahvi asemel väljasaatmist ainult juhul, kui lisaks pelgalt ebaseaduslikule riigis viibimisele esinevad täiendavad asjaolud (muude raskendavate asjaolude hulgas näiteks, et isikul puuduvad dokumendid, ei ole teada, millal ja kust ta riigi territooriumile sisenes), kuid tema puhul see nii ei ole, sest temal ei puudu dokumendid, ja ta on Hispaanias täielikult juurdunud. MO taotleb karistusena määratud väljasaatmise tühistamist või teise võimalusena selle asendamist trahviga.
- 8 Valitsuse esindus Toledos väidab, et MO-l ei ole luba Hispaanias elada, kuna see luba on aegunud. Ta märgib, et alates Euroopa Kohtu 23. aprilli 2015. aasta kohtuotsusest (C-38/14, Zaizoune) tuleb niisugustel juhtudel kohaldada ainult karistusena määratavat väljasaatmist, mitte trahvi. Ta peab samuti küsitavaks MO juurdumist ühiskonnas, kuna ei ole teada, et MO praegu töötaks, samuti ei ole teada tema tegelikku majanduslikku suutlikkust või praegusi ülalpidamist hõlmavaid perekondlikke sidemeid.

Eelotsusetaotluse põhjenduste kokkuvõte

- 9 Eelotsusetaotluse esitanud kohus selgitab, et vastavalt konstitutsioonilise seaduse 4/2000 artikli 53 lõike 1 punktile a on ebaseaduslik riigis viibimine väärtetu, mille karistamiseks on riik kehtestanud karistusmenetluse, milles kehtivad riigi kriminaal- või karistusõigusele omased tagatised ja mille raames määratakse halduskaristusi. Selle seaduse algse redaktsiooni järgi karistati ebaseaduslikku riigis viibimist ainult trahviga. Konstitutsioonilise seadusega 8/2000 tehtud seadusemuudatusega lisati väljasaatmine alternatiivina trahvile, kuid ei antud mingeid konkreetseid kriteeriume ühe või teise karistuse valimiseks. Teiselt poolt on konstitutsioonilise seadusega 4/2000 kehtestatud väljasaatmise lõpule viimiseks kaks menetlust: tavamenetlus (vt artikli 63a lõige 2) ja prioriteetne menetlus (vt artikli 63 lõige 7).

- 10 Sellises olukorras on Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus) välja kujundanud kohtupraktika, mille kohaselt tuleneb väärteoõigusele omastest põhimõtetest nõue, et kui valitakse raskem karistus (väljasaatmine), tuleb seda põhjendada mõne negatiivse põhjusega lisaks pelgalt ebaseaduslikult riigis viibimisele (nt õigusrikkumiste toimepanemine, isikut tõendavate dokumentide puudumine või võltsitud dokumentide kasutamine jne), sest kui ühtegi neist ei esine, siis ei oleks kehtivat põhjust mitte kohaldada ette nähtud tavapärasemat karistust ehk trahvi. Teatud aja vältel tulenes see sobiva karistuse valimise kriteerium seega kohtupraktika tõlgendamisest.
- 11 Konstitutsioonilise seadusega 2/2009 muudeti see tõlgendus siiski seaduse tasandi õigusnormiks, kui artikli 57 uues redaktsioonis märgiti, et „proportsionaalsuse põhimõtet arvestades võib asendada rahatrahvi isiku väljasaatmisega Hispaania territooriumilt vastava haldusmenetluse raames tehtud põhjendatud otsusega, milles hinnatakse rikkumise koosseisu tunnuseid“.
- 12 Eelotsusetaotluse esitanud kohus tuletab meelde, et Euroopa Kohus tuvastas oma 23. aprilli 2015. aasta kohtuotsuses (C-38/14, Zaizoune), mis käsitles käesoleva põhikohtuasja esemeks olevat õigusnormi, et „Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2008. aasta direktiivi 2008/115/EÜ ühiste nõuete ja korra kohta liikmesriikides ebaseaduslikult viibivate kolmandate riikide kodanike tagasisaatmisel, eelkõige selle direktiivi artikli 6 lõiget 1 ja artikli 8 lõiget 1 koostoimes artikli 4 lõigetega 2 ja 3 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus niisugused liikmesriigi õigusnormid, nagu on põhikohtuasjas kõne all, mis sätestavad, et kolmanda riigi kodaniku ebaseadusliku viibimise eest liikmesriigi territooriumil on karistuseks vastavalt asjaoludele kas rahatrahv või väljasaatmine, kusjuures need kaks meetet on vastastikku teineteist välistavad“.
- 13 Eelotsusetaotluse esitanud kohus juhib tähelepanu sellele, et kuigi nimetatud Euroopa Kohtu otsus tehti siis, kui punktis 11 osutatud 2009. aasta seadusemuudatus oli juba jõustunud, tehti see kohtuotsus nii, nagu olukord oleks ikka selline, nagu on kirjeldatud punktis 10, s.t nagu kõik oleks vaid kohtupraktika tõlgendamise küsimus (sest nii esitati eelotsuse küsimus Euroopa Kohtule). Eelotsusetaotluse esitanud kohus rõhutab, et tingimata tuleb arvesse võtta, et algselt tõlgenduse vormis esinenud nõue, et väljasaatmise määramiseks peab olema täiendav põhjus, on alates konstitutsioonilisest seadusest 2/2009 – ja on hetkel jätkuvalt – seadusest tulenev selge ja üheselt mõistetav vältimatu nõue.
- 14 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus) ja paljud madalama astme kohtud on tõlgendanud Euroopa Kohtu 23. aprilli 2015. aasta kohtuotsust (C-38/14, Zaizoune) nii, et see annab Hispaania haldus- ja õigusasutustele õiguse jätta kohaldamata konstitutsioonilise seaduse 4/2000 sätteid trahvikaristuse esimuse kohta ja väljasaatmise selgesõnaliselt põhjendamise vajalikkuse kohta.
- 15 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul tähendab see direktiivi 2008/115/EÜ vahetult kohaldamist, asjaomase isiku kahjuks, raskendades tema karistumäära,

ning seega kõigi ebaseaduslikult riigis viibivate kolmanda riigi kodanike väljasaatmist (prioriteetse menetluse korral andmata isegi aega otsuse vabatahtlikuks täitmiseks). See tähendab, et direktiivile omistatakse „vastupidine vertikaalne ehk ülalt alla õigusmõju” (riik isiku vastu), mis on väga erinev „vahetust vertikaalsest ehk alt üles õigusmõjust“ (isik riigi vastu), mille on Euroopa Kohus tunnistanud õigeks, kui direktiivi ei ole üle võetud.

- 16 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus) ja madalama astme kohtute otsus ei hõlma tema hinnangul Hispaania õiguse tõlgendamist kooskõlas direktiiviga (mis oleks võib-olla olnud võimalik enne konstitutsioonilise seaduse 4/2000 muutmist konstitutsioonilise seadusega 2/2009), vaid lihtsalt riigisiseste õigusnormide kohaldamata jätmist, ja seda karistamise asjus ja kahtlustatava kahjuks. Ta kinnitab, et liikmesriigi kohus on kohustatud tõlgendama riigisiseseid õigusnorme liidu õigusega kooskõlas (näiteks 8. novembri 2016. aasta kohtuotsus C-554/2014 ja paljud teised), kuid sellele tulenevad piirangud Euroopa Kohtu praktikast endast.
- 17 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul on Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus) seisukohal, et Euroopa Kohus lahendas „vastupidise vertikaalse- ehk ülalt alla õigusmõju“ probleemi juba oma 23. aprilli 2015. aasta kohtuotsuses (C-38/14, Zaizoune), lubades seda. Nagu Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus) seda tõlgendab, ei tunnista selle kohtuotsusega mitte ainult Hispaania õigust liidu õigusega vastuolus olevaks, vaid see sisaldab ka korraldust Hispaania õigusasutustele kohaldada direktiivi vahetult, eraõigusliku isiku kahjuks. Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et mõni kohtuotsuse punkt, nagu näiteks punkt 39, võib küll tekitada selles suhtes teatavat kahtlust. Kuid tema hinnangul ei või selle kohtuotsusega kunagi kaasneda see tagajärg, sest sel juhul räägiks Euroopa Kohus vastu suurele hulgale varasemale kohtupraktikale.
- 18 Seoses sellega, et riigil ei ole võimalik kohaldada direktiivi vahetult üksikisiku kahjuks ja jättes riigisiseseid õigusnormid kohaldamata (vastupidine vertikaalne ehk ülalt alla õigusmõju), tuleb eelotsusetaotluse esitanud kohus kõigepealt meelde, et 26. veebruari 1986. aasta kohtuotsuses (C-152/84, Marshall) järeldati (punkt 46), et direktiiv ei saa ise tekitada eraõiguslikule isikule kohustusi ja sellele ei saa järelikult tema vastu tugineda. Samas tähenduses viitab ta 11. juuni 1987. aasta kohtuotsusele (C-14/86, Pretore di Saló).
- 19 8. oktoobri 1987. aasta kohtuotsuses (C-80/86, Kolpinghuis Nijmegen BV) on omakorda sedastatud, et kuigi liikmesriigi kohus on oma riigisiseste õigusaktide kohaldamisel kohustatud tõlgendama neid direktiivi sõnastust ja eesmärki arvestades, ei saa siiski ainult direktiiv iseenesest ja sõltumata selle direktiivi kohaldamiseks vastu võetud riigisisestest seadustest määrata või raskendada direktiivi rikkunud isikute kriminaalvastutust. Kohustus tõlgendada riigisisest õigust kooskõlas ühenduse õigusega, nagu on märgitud punktis 13, „on piiratud õiguse üldpõhimõtetega, mis on osa ühenduse õigusest, eelkõige õiguskindluse ja tagasiulatava jõu puudumise põhimõtetega. Euroopa Kohus otsustas sellega seoses 11. juuni 1987. aasta kohtuotsuses (Pretore de Saló vs. X, 14/86,

[ECLI:EU:C:1987:275], EKL 1987, lk 2545), et direktiiv ei saa iseenesest ja sõltumatult direktiivi kohaldamiseks liikmesriigi poolt vastu võetud riigisisese seadusest määrata ära või raskendada direktiivi rikkunud isikute kriminaalvastutuse määra“.

- 20 Eelotsusetaotluse esitanud kohus viitab ka 26. septembri 1996. aasta kohtuotsusele (C-168/95, Luciano Arcaro), milles on tuvastatud, et „ühenduse õigus ei sisalda mehhanismi, mis võimaldaks liikmesriigi kohtul jätta kõrvale riigisiseseid õigusnorme, mis on vastuolus direktiivi sellise sättega, mida ei ole riigisisesse õigusesse üle võetud, kui sellele direktiivi sättele ei saa liikmesriigi kohtus tugineda“, ja milles ta märkis esiteks, et liikmesriikide kohtud on kohustatud tõlgendama riigisiseseid õigusnorme liidu õigust arvestades, ja tuvastas seejärel punktis 42 et „liikmesriigi kohtu kohustusel lähtuda oma riigisisese õiguse asjakohaste normide tõlgendamisel direktiivi sisust on siiski oma piirid, kui see tõlgendamine viib välja selleni, et eraõiguslikule isikule pannakse direktiivis ette nähtud kohustus, samas kui riigisisest õigust ei ole veel selle direktiiviga vastavusse viidud või eriti kui see toob – direktiivi alusel ja direktiivi rakendamiseks vastu võetud seaduse puudumisel – kaasa direktiivi rikkunud isikute kriminaalvastutuse või selle määra raskendamise (vt eespool viidatud kohtuotsus Kolpinghuis Nijmegen, punktid 13 ja 14)“.
- 21 Lõpuks 5. detsembri 2017. aasta kohtuotsuses (kohtuasi C-42/17) jääb ta selle juurde, et kooskõlalise tõlgendamise kohustusel võivad olla piirid, milleks on muu põhimõte, et sүүiteod ja karistused peavad olema sätestatud seaduses. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates seatakse see karistuste seadusel rajanemise põhimõte kahtluse alla, kui kohtud ei kohalda soodsamat sүүiteoõiguse normi (mis näeb ette trahvi ja lubab väljasaatmist ainult põhjendatult), kohaldades direktiivi vahetult – üksikisiku kahjuks.
- 22 Kõike eespool öeldut arvestades otsustas eelotsusetaotluse esitanud kohus esitada Euroopa Kohtule käesoleva eelotsuse küsimuse, taotledes selle menetlemist kodukorra artiklis 105 ette nähtud kiirmenetluses.